

Poroka cesaričine Štefanije.

Nesreča ne izbira. Tudi pred cesarskimi vrati se ne ustavi. Belgijska princesinja Štefanija je bila kot žena avstrijskega prestolonaslednika določena, da zasede enega izmed najponosnejših evropskih prestolov, avstrijski prestol. Toda nesreča je hotela drugače. Kruta smrt je pobrala Rudolfa ter vzela z njim Štefaniji moža, avstrijskim narodom prestolonaslednika. Štefanija je odslej živela le dobrim delom in svoji hčerki, nadvojvodinji Elizabeti.

Lani se je naenkrat raznesla po Avstriji in celem svetu novica, da namerava cesaričina Štefanija zopet skleniti zakonsko zvezo. Kmalu se je izvedelo tudi, kdo je izvoljenec njenega srca. Bil je ogrski grof Lonyay. Zadnji četrtak dne 22. t. m. se je uresničilo, kar se je govorilo že delj časa o nameravani poroki. Cesaričina-nadvojvodinja Štefanija se je poročila z ogrskim grofom Elemerjem Lonyayem. Ženin je bil prej protestantske vere, a je v zadnjem času prestopil h katoliški veri. Pol ure pred poroko je bil birmovan po dvornem škofu dr. Mayerju. Poroka se je vršila v priprosti kapelici cesarskega gradu Miramare pri Trstu.

Razven ženina in neveste je bilo pri poroki navzočih 15 ljudi. Točno ob 11 uri je vstopila cesaričina-vdova Štefanija v kapelico in za njo ženin grof Elemer Lonyay s pričami. Pred altarjem jih je čakal dvorni škof dr. Lovrenc Mayer, ob njegovi strani dvorni kapelan msgr. dr. Aug. Fišer-Colbrie, dvorni kapelan tržaškega škofa Ludvik Cikovič in upravitelj župnije Contovello, v katero spada grad Miramare. Visoka dvojica je šla naravnost pred altar, kjer je dvorni škof začel uvodne molitve. Potem je imel kratek nagovor, v katerem je želel zakonski zvezi, ki se je sklenila iz ljubezni in čistega namena, neskajeno srečo. V oči Štefanijine so prilesketale pri teh besedah solze globokega ginjenja. Toda kmalu se je zopet osrčila, ko je dala ženinu roko ter storila zakonsko obljubo. Glasno je izrekla »da,« videlo se je, kakor bi hotela ta »da« posebno naglasiti. Še bolj odločen, jasen je bil »da« grofa Lonyaya. Po dovršeni poroki je bila sv. maša. Med mašo je igral na harmoniju ravnatelj mestne godbe Josip Rotter. Ko se je maša končala, vstala sta novoporočenca s klečalnikov. Dvorne gospe so pristopile k Štefaniji ter ji čestitale. Štefanija se jim je srčno zahvaljevala ter vsako poljubila v lice. Na to se ji približata grof Koloniewski in zdravnik dr. Auchenthaler, ter ji čestitata ter ji po-

ljubita roko. Potem sta odšla z ženinom iz kapelice naravnost v jedilnico, kjer je bila južina. Udeležili so se južine še grofica Gondrecourte, Palfi, Szecheny, grofi Koloniewski, Gabrijel Lonyay in zdravnik dr. Auchenthaler. Novoporočencem je došlo od vseh stani premnogo čestitk. Pristrčno je čestital naš cesar Franc Jožef. V čestitki se glasi tudi: »Upam, Štefanija, da bom imel kmalu priložnost, pozdraviti Te s Tvojim možem.« Razven avstrijskih nadvojvodov in nadvodinj, razven preštevilnih avstrijskih in ogrskih plemenitšev, čestitali so tudi nemška cesarica, mati Štefanijina belgijska kraljica Henrieta, angleški prestolonaslednik princ Walles in drugi.

Pri poroki je nosila na glavi nakit iz brilantov, darilo našega cesarja, okoli vratu pa 4 nize, 3 iz brilantov, enega iz biserov, zadnji darilo ženinovo. Oblečena je bila nevesta v siv crépe de Chine z benečanskimi čipkami. V rokah je držala krasen šopek, katerega je naročil ženin na Reki. Grof Lonyay je prišel v črnem oblačilu in z belo zavratnico. Na ženitovansko potovanje gresta v Italijo in bosta na velikonočni teden bivala v Rimu.

Grof Lonyay je iz stare ogrske plemeniške obitelji. Njegova mati še živi. Grof Lonyay je za glavo manjši od grofice Štefanije in listi pišejo, da je lep, ljubeznjiv in vrlo olikan mož. Skupni letni dohodki zakoncev Lonyay znašajo 150.000 gld., torej za vsak dan povprečno 410 gld.

Avstrijski narodi želijo visokima novoporočencema obilo sreče.

Politični ogled.

Deželni zbori so začeli svoje delovanje. V štajarskem deželnem zboru manjkajo slovenski poslanci, le na hodnikih je videti tu in tam slovenski deželni odbornik Robič. Nemški poslanci se zbirajo okoli njega ter ga radovedno izprašujejo, zakaj Slovenci ne pridejo v deželni zbor, kaj sploh nameravajo. Posl. Robič se jim smeji in jim odgovarja le z dovtipi. Zadnji ponedeljek je deževalo, ko je imel deželni zbor prvo sejo. Slovenskih poslancev ni bilo. Nemški poslanci si poiščejo Robiča, ter ga izprašujejo: »Kje so Vaši slovenski tovariši?« Robič: »Ne morejo priti, na slovenskem Štajarju grozno deži.« In nemški poslanci so zopet izginili. Sicer pa na Slovenskem Štajarju res deži, in sicer padajo hude obsodbe na postopanje nemške večine in deželne vlade z nami Slovenci. Spodnještajarski Slovenci nočejo poznati več Gradca.

Zato odobravajo, da slovenski poslanci svojega izstopa niso naznanili deželnemu zboru, ampak samo volilcem. Kaj nam mari deželni zbor v Gradcu? Slovenci hočejo samoupravo!

Graški Nemci morajo vedno kake nemumnosti vganjati. Sedaj jih vganjajo proti redemptoristu Freundu, ki ima propovedi v mestni cerkvi. Kričijo po ulicah in prepevajo pesmi. Vlada ničesar ne stori. Saj ve, da se katoliška nemška stranka niti za katoliške duhovnike ne upa potegniti. Lani so pretepali katoliške duhovnike v Celovcu, a katoliška stranka in vlada se nista zmenili za to.

Volilna preosnova za dunajski mestni zbor je dobila najvišje potrjenje. Liberalci so zahtevali, naj se sedaj občinski zbor razpusti, da se bo volilo po novem volilnem redu. Ministerski predsednik pa ni hotel ugoditi njih želji. Moč liberalcev je že tako majhna, da se ni treba več ozirati na nje.

Domoljubje avstrijskih Nemcev. Češko nemško narodno društvo je imelo zadnjo nedeljo v Pragi svoj shod. Govoril je tudi poslanec Iro. Ker pa je naslednji govornik začel nesramno napadati presvitlega cesarja, je vladni zastopnik shod razpustil ter govornika vzel s seboj v luknjo. Med Nemci vedno bolj gineva avstrijsko domoljubje in zato je vsakemu Slovencu treba pozornim biti v občevanju z Nemci.

Prvi narodni klub v ogrski državni zbornici so si osnovali nemški Saksonci, to se pravi, poslanci sedmograških Nemcev. Doslej so se zastopniki različnih narodnosti skrivali pod perotni mažarskih strank, odslej pa bo brzkone drugače. Narodni zastopniki se bodo začeli zbirati v svoje klube. Prvi korak so storili Saksonci. Narodna zavest, ki so jo tako dolgo pokrivali Mažari s pelom praznih fraz, mora enkrat tudi na Ogrskem vzplamteti.

Začrnjeni Črnogorci. Nemški listi, posebno avstrijski nemški listi so že dolgo lagali, da na Črnigori denarno stanje ni v redu, da se nahajajo velike nerednosti. Rusija, ki je zaščitnica te majhne, a junaške države, je poslala posebnega strokovnjaka v Črnogoro, da preišče, koliko je resnice na tem pisarjenju in govorjenju. Našel je, da je denarno stanje na Črnigori v najlepšem redu in da so nemški listi po stari navadi zopet nesramno obrekovali. Noben slovanski narod torej ni varen pred hudobnimi jeziki nemških časnikaarjev.

Vojska v Južni Afriki. Buri so imeli zopet majhno srečo. Pri Bethulie so premagali angleškega generalnega lajtnanta Ga-

na nekaj dnij in Vam hočem prinesiti kos komisa, da bodete vedeli, kakšen okus imaj če se me ne bo med potom lotilo poželjene, po njem. Vi oče ste sicer bili sami pri vojaki, a vem, da ga bodete radi zopet pokusili. Nosili ste tudi dve zvezdi, na vsaki strani eno. Meni so obljubili, da bom avanziral za poddesetnika ali »frajtarja,« ker znam zelo dobro eksercirati, posebno pa pri korakanju treskati ob tla, da bi s peto še tisti trdi suhor (cvibak) zdobil, kterege moram včasih glodati, ker drugega nimam. Zdaj Vas pa vse vkup pozdravi Vaš hvalježni sin
Juri.

III.

«Dobro jutro, Čudak!»

«Bog ga daj! Si vendar le prišel, kakor si mi bil obljubil. Šimon, Ti si mož-beseda; nate se sme vsakdo zanesti. Res me veseli, da sem dobil tako poštenega in zanesljivega pomagača, ki se ne vlačí pri delu počasi od enega konca bruna do drugega, kakor bi ga grizlo. Ljudje, pri kterih si že delal, so mi večkrat pravili, da si vesten delavec. Zato Ti pa tudi radi plačujejo, kolikor zahtevaš, ker vedó, da si si zaslužil. Veš, Šimon, šel sem enkrat po zaslužek v grad, kterege gospodu sta sadila moja dva mlajša sina po gozdnih planotah mlado borovje itd. Bil

sem sedaj ravno namenjen v trg in sem hotel med potom tudi to opraviti. Mimo gredeč sem videl pri neki hiši dva tesarja — bilo je ob dveh popoldne — ko sta prihajala od kosila. Legla sta na trato pod košato lipo, basala vsak svojo pipo tako dolgočasno, da sem si mislil: ta dva služita in strežeta bolj svoji navadi nego gospodarju, ki ju je najel. — Še to ti moram povedati, kako je bilo v gradu. Nikdar bi ne bil mislil, da je gospoda tako ošabna in ohola. Ko sem stopil v sobo, kjer se je delavcem izplačevalo, čakalo je tam že precej ljudi. Grajščak sam je sedel za nizkim železnim omrežjem, da bi ne mogel nikdo blizu. Ker se mi je mudilo, priril sem se skozi ljudi ter sem hotel stopiti prek omrežja in izplačevalca prositi, naj mene prej odpravi nego druge. Kaj misliš! Zavpil je nad menoj, da sem takoj potegnil nogo zopet nazaj. In glej! Ta spaka me je pustila čakati, da sem prišel najzadnji na vrsto. Bila sva sama. Tedaj še le mi je začel ušesa polniti in levite brati. Hotel sem se opravičiti in rekel:

«Gospod, saj Vam nisem hotel nič zalega storiti. Pošten človek sem; drugače bi ne bil nosil pri vojaki dveh zvezd. Mene so tam zelo obražali . . .»

«Molči!» se je zadril in mi vrgel denar pod nogo, da sem ga moral iskati po vseh

kotih. Kaj sem si hotel? Spravil sem se iz sobe, kakor bi me bil kdo s kropom polil. Zunaj sem še vlekel pri ključavnici na uho, če se kaj mrmra zlodej. Slišal nisem nič drugega nego evenk denarja in pri tem mislil na svoj stroj. Vesel sem bil, ko sem dihal zopet na prostem. Celi teden mi je hodila ta spaka po glavi, še v sanjah me je vznemirjala. Zarotil sem se, da mu ne grem več pred oči, ko bi tudi ne vem kaj bilo.»

Med tem je iskal svoje orodje in peljal Šimona v delavnico, kjer je ležal potrební les že pripravljen. (Dalje prih.)

Smešničar.

Trajno blago. Žid je hvalil svoje blago neki ženski, rekoč: »To blago je za večnost in potem je daste lahko še obrniti!»

Mati: »No Matijček, ali so te katehet že vprašali v šoli, kdo je bil prvi človek na svetu. — Matijček: »Ne, mamica; to so že sami vedeli!«

Dober zagovornik. Sodnik: Zatoženec! Imate li zagovornika? Zatoženec: Svojo ženo sem prignal s seboj; ta ima jezik za tri dohtarje!»

tarca. Istotako se jim je posrečilo, premagati polkovnika Plummerja, ki je hitel mestu Makinging nasproti. Prisilili so ga, da se je umaknil zopet nazaj. Toda Buri ga niso zasledovali, s čemur so napravili veliko napako. Vrhovni angleški poveljnik Roberts se se nahaja v Bloemfonteinu, kjer dela priprave za nadaljno vojskovanje.

Dopisi.

Od Sv. Trojice v Halozah. Naš vrli in neumorno delavni poslanec, Jožef Žičkar, je dobil te dni od ministerskega predsednika lastnoročno pismo, ki bode razveselilo vse revne Haložane. Zato prosim, da je v Vašem listu objavite. — Pismo slove: «Častiti gospod! Velikokrat že ste me opozarjali na veliko stisko in bedo revnih vinogradnikov v Halozah ter toplo priporočali, naj se jim zadostno pomore iz državnih sredstev.

Danes mi je čast sporočiti Vam, prečastiti gospod, da sem z odlokom z dne 20. marca št. 43.675 gospodu ces. namestniku na Štajarskem dal na razpolago 60.000 kron, ki se naj razdelé med revne Haložane, kateri letos silo trpé. Ob enem Vam naznanjam, da sem v dogovoru s poljedelskim ministerstvom zaradi obnovitve uničenih vinogradov.

Prosim, bodite prepričani, da bodem tudi zanaprej vso skrb imel za to važno zadevo in delal na to, da se tamošnjemu revnemu ljudstvu po moči odpomore.

Sprejmite, preč. gospod, izraz itd. Vam udani Koerber s. r. — Dunaj, 20. marca 1900.

Razsodni čitatelj naj sedaj sam presodi, koliko je resnice na onem, kar je pred kakimi 14 dnevi v liberalnem listu «Slovenski Narod,» nekdo iz Ptujja kvasil, očitajoč obema državnima poslancema za ptujski okraj, da «nič ne storita za Haložane!» Mislim, da to lastnoročno pismo ministerskega predsednika spričuje, da naš poslanec ni držal križem rok in ni molčal o naših potrebah.

Še ravno pri odhodu z Dunaja rekel je dotičnemu gospodu: «Skrbite za Haložane, drugače bodo gladu umrli ali se pa izseliti morali!» Odgovor je bil: «Ne bojte se, skrbelo se bode za nje!»

Iz vsega sprevidiš, dragi čitatelj, da je ministerstvo vso pozornost obrnilo na revne Haloze in je prepričano, da je tu potreba večje akcije, da se opustošeni vinogradi prenové.

Za vse to se pa imamo v prvi vrsti zahvaliti našemu poslancu g. Žičkarju. Bog živi njega in vse delavne poslance!

V kratkem se bo vršil, kakor čujemo, shod volilcev v Zavrčah. Prosim, da nam se v Vašem vrlem listu naznani dan shoda.

Iz gornjegrajskega okraja. V Lučah se ljudje pritožujejo, da odkar je knezoškofovo oskrbnništvo v Gornjemgradu vzelo naš kmetovski in občinski lov v najem, se godijo razne neljube nam stvari. Med drugim dotični uslužbenci razpolagajo in strupijo lisice s strihinom in sicer delajo to tako malomarno, da se nahajajo koščeki zastrupljenega mesa v bližini gospodarskih poslopij, pa tudi tik pota, kjer navadno ljudje in živina hodijo. Ker pa takega mesa ne uživa samo lesica, marveč tudi druge domače živali, še celo kure, se dela s tem ljudem velika nadloga. Evo jih dokazov! Jožefu Tlarniku p. d. Riharju v Podoclovleku poginil je pes, kojega je imel za domačo stražo, Jožefu Polanšku p. d. Vavdi, kmetu iz Podveže dva lovska psa, koja ceni 15—20 gld., in Jožefu Kolencu čevljarju iz Luče zopet lovski pes, kojega bi ne dal za 10 gld. Zastrupili so se, ko je bilo še dovoljeno po lovu s psi okoli hoditi. Še celo Janezu Logarju, knezoškofovemu gozd-nemu in lovskega pazniku, je min. leta njegov lastni lovski pes prav v njegovem stanovanju mesto podgan krepnil. Janezu Krivcu p. dom. Stogljaju v Podveži pa je poginila na dvo-rišču 25 do 30 gld. vredna presica, ko je

ravno imela devetero prascev. Dne 27. febr. pa je zgorej navedeni posestnik povabil gsp. Franca Zemljiča, učitelja iz Luče in njegovo družino. Spremil pa jih je tudi mali kužek pinč; kot vselej biti je hotel kot varuh pri svojem gospodarju, ali danes bil je nesrečen, komaj dojdejo do navedenih poslopij, čez par trenutkov je bil psiček mrtev. Zajcev pa ne vidijo uničiti in postreliti, ki kmetu učinijo toliko škode po sadunosnikih in njivah, gledajo le na to, da se lisice odstranijo, dolgo-uhci pa pomnožijo, meneč, se bodemo ložej kratkočasili na lovu, ker bo več divjačine. Saj je lov menda teh ljudi glavni posel, kakor se dan na dan vidi. Kmet pa nima druge pravice, da štibro plačuje pa fante k vojakom daje in da je vsakemu privandranemu ptujcu pokoren.

Dokler so domačini nadzorovali občinske in druge love, se ni slišalo takih pritožb. Občinske organe in orožnike pa prosimo, da posežejo vmes, da se še kaka večja nesreča ne pripeti in da se tem petelinom nekoliko grebeni prikrajšajo, ker jih tako visoko in ponosno nosijo.

Iz Ljutomera. Dne 19. t. m. je v Ljutomeru zborovalo politično in gospodarsko društvo. Udeležba je bila velikanska. Najboljši kmetje iz okraja in slov. tržani so pazno poslušali poročila svojih dveh zastopnikov.

Državni poslanec č. gsp. dr. Gregorec je žrtvoval počitek dveh noči, da je mogel priti. Že tri leta državni zbor skoraj nič ne dela. Vse je razburjeno. Nemci so že tako daleč zašli, da največjega sovražnika Bismarka takorekoč molijo. Nemški državni poslanec se je predrznil javno v zbornici trditi «pruski kanoni bodo v Avstriji red napravili.»

Zarad tega se je začelo v Avstriji nekoliko daniti. Višji krogi spoznajo, da tako ne sme dalje iti. Jezikovna vprašanja se morajo rešiti. Ko se ta zadeva na Češkem uredi, pridejo na vrsto tudi druge dežele, tako se je izrazil ministerski predsednik. Zato moramo imeti Slovenci skupen in jasen program. Tak program je govornik že pred leti izdelal in člani slov. kršč. kluba so ga vsi podpisali. Po tem programu zahtevamo Štajarski Slovenci tiste pravice, katere že imajo Nemci na Češkem. Mi hočemo imeti šolstvo popolnoma v svojih rokah; toda pri nas le Nemci gospodarijo. Učitelj le tisti naprej pride, kateri svoj narod zataji, kateri nemškutar postane. Denar ima deželni odbor v rokah; on skrbi le za Nemce, Slovincem samo kako kost vrže, da naj jo glodajo. (Kaj zahtevamo, je izraženo v resolucijah).

V južni Afriki se Buri-kmetovalci bijejo z Angleži zavoljo zlatih rudnikov. Mi Slovenci smo Burom podobni, naša lepa zemlja vabi nenasičene sosede, da bi se nje polastili. Mi se vojskujemo, pa ne brezupno, brez zaveznikov kakor Buri, katerim ne pride nihče na pomoč. Nam Slovincem bodo pomagali Čehi in drugi Jugoslovani. Slovensko zemljo je Gregorec branil dokler je mogel in če je morebiti zadnjokrat med nami, naj ga vsi voliči v spominu ohranijo.

Sledi živahna pohvala in živio-klici.

Drugi govornik deželni poslanec dr. Rosina govori o ljubezni Gradčanov do Slovincem. Za nas ne storijo nič, pač pa veliko proti nam. Z našim denarjem podpirajo 'Südmarko', 'Studentenheim' v Celju in enako hočejo tudi v Ptujju za 'Studentenheim' ustanoviti stipendije, da bi tako toliko več dijakov ponemčili.

Kakor gobe se vzdigujejo nemške sulfuranjske šole po južnem Štajarskem, katere deželni odbor na vse načine podpira. Slovenci plačujemo davek, a Nemci porabijo to kaso v to, da koristijo Nemcem, a škodujejo Slovincem. V Gradcu ne dosežemo popolnoma nič, slov. deželni poslanec mora toraj že zadovoljen biti, če prinese zdrav hrbet domov.

Vsi zborovalci so za to, da se deželni poslanci ne udeležijo več deželnega zborovanja, dokler se najvažnejše zahteve Slovincem ne izpolnijo.

Oba govornika sta govorila navdušeno, prepričevalno; vsi zborovalci so njima hvaležni za njune lepe besede, za njihovo požrtvovalno delovanje v prid Slovincem. Takih shodov si še več želimo!

Iz Slovenske Bistrice. (Streljanje proti toči.) Odkar smo tukaj pred štirimi leti začeli s streljanjem proti toči in imeli dobre uspehe, ako se je o pravem času začelo streljati, se je čedalje bolj razširilo streljanje, posebno po Laškem, kjer je lani že 3000 strelišč v zgornji Italiji delovalo. Tam je že tudi bil shod strelcev 8. nov. v Kazali in vsi navzoči, — bilo jih nad 600 — so potrdili, da so se s streljanjem ubranili toče. Naša vlada se je doslej za to prav malo brigala. Šele po tem shodu na Laškem je poljedelsko ministerstvo pozvedavalo pri učej-njakihi osrednjega meteorološkega zavoda na Dunaji, kaj oni menijo in ali se res da s streli uplivati na oblake. Ko je ravnatelj zavoda potrdil, da to ni nemogoče, je štajarski deželni odbor v zvezi z vlado sklenil, postaviti ob južni strani Pohorja 40 strelišč in jih preskrbeti z vso potrebno upravo, ako se tamošnji vinogradniki obvežejo, da prevzamejo stroške za smodnik in strelsko osobje. Okrajni odbor je torej sklical shod, ki se je vršil dne 22. t. m. Navzoči so z veseljem na znanje vzeli namero deželnega odbora in je 30 posestnikov se podpisalo, da hočejo skrbeti za smodnik in streljanje. Potem so volili odbor, da vse potrebno ukrene, odbor pa je po nasvetu gsp. Stigerja izbral predsednikom gsp. dr. J. Vošnjaka in sklenil, da se zaradi stroškov za smodnik obrne do vlade in štajarske hranilnice za podporo. Vsako strelišče dobi svojo kolibico s prostorom za strelce in od tega po steni ločenim za topniški podstavek iz lesa in 4 metre visoki železni nadstavek, skozi katerega se strelja, nadalje pet iz železa kovanih ne litih topičev, 40 cm. visokih. Smodnika se nabaše po 15 deka za vsaki strel, vžge se z navadno zažigalico brez vseh umetnih priprav, ki so nepotrebne in nepraktične. Smodnik se vsiplje v topič, ne da bi se zabijal, še papirja ni treba nanjga pritiskati. Na ta način ima strel najmočnejši učinek. V tovarni za železnino Greinitzevi pri Brucku je že lani vodja gospod Sušnik delal poskuse, kateri aparati najbolj uplivajo na oblake in takšne bo zdaj postavil na teh deželnih streliščih. Prepričani smo tukaj, da nas bo streljanje obvarovalo toče in potem bo tudi vlada obračala večjo pozornost na to stvar in smodnika ceno tako znižala, kakor je italijanska vlada že lani storila. Tam so posestniki dobivali smodnik po 13 kr. kg., nas je pa stal 45 kr., torej več ko trikrat toliko.

Iz ptujske okolice. Kmetijsko bralno društvo v Krčevini pri Ptujju. V V. društvenem letu 1899/900 ima v odbor izvoljene gospode: Franc Lah, predsednik. Čast. gsp. P. Lenard Vaupotič, podpredsednik. Anton Majar, tajnik. Jožef Krivec, blagajnik. Franc Ver, knjižničar. Janez Kranjc in Franc Ribič odbornika. Ant. Bohak in Franc Toplak, namestnika. Društveni knjižnici je tudi precej število knjig, katere so darovali dobrotniki društva. Čast. gsp. Fr. Sal. Gomilšek, kaplan v Jarenini, ustanovitelj društva in domači rojak 71 knjig. Slavna šolska knjižnica ptujske okoliske šole 48 knjig z 68 deli. Č. gsp. P. Alfons Svet, gvardijan v Ptujju 45 knjig z 86 deli. Slavna Slovenska Matica v Ljubljani 18 knjig z 20 deli. Čč. gg. bogoslovci v Mariboru 12 knjig z 35 deli. Slav. družba sv. Mohorja v Celovcu 11 knjig z 25 deli. Gosp. † Luka Kunstek bivši profesor v Ptujju 12 knjig z 17 deli. g. Franc Bezjak, učitelj na Slatini domači rojak 11 knjig z 16 deli. Gosp. Janez Dolinšek 10 knjig. Slavna družba sv. Cirila in Metoda v Ljubljani 8 knjig z 11 deli. Gosp. Silvester Šentjunc organist v Ptujju 6 knjig. Gsp. Anton Kosi učitelj v Središču 5 knjig z 23 deli. Č. g. P. Lenard Vaupotič, kaplan v Ptujju 4 knjige. Č. g. P. Karol Belšak kaplan v Ptujju 3 knjige z 5 deli. Gosp. Gregorič v Ptujju 3 knjige z 19 deli. Gosp. Janez Merc